

Hồi Thứ Bảy BỨC THƯ TÂM ĐỘC

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ đến vị tổng quản Thiên Hoa Sơn trang danh chấn thiên hạ mà đối với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như mình cũng khiêm tốn đủ lễ như vậy.

Chàng còn chưa kịp nói, thì lão gia đình bồi thêm ngay:

– Vị này chính là tệt trang Hoắc tổng quản, Nhạc công tử có chuyện gì cứ nói với tổng quản là được!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài nói:

– Thì ra là Hoắc tổng quản, tại hạ thật vạn hạnh được diện kiến!

– Không dám!

Hoắc Vạn Thanh khiêm tốn nói một tiếng rồi chìa tay nói tiếp:

– Ở ngoài này không tiện nói chuyện, Nhạc công tử, mời!

Nói rồi quay người đi trước dẫn đường.

Nhạc Tiểu Tuấn theo chân bọn họ vào hắc bên trong, dọc theo nét hành lang có mái chạy dài đến trái, cuối cùng thì vào một phòng khách bài trí trang nhã.

– Mời ngồi!

Hoắc Vạn Thanh chìa tay nói Nhạc Tiểu Tuấn ngồi vào chiếc bàn tròn độc cước, chủ khách phân ngôi ngồi xong thì đã thấy có người dâng trà lên.

– Nhạc công tử mời trà!

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn trời đã thấy sụp tối, trong phòng đèn nến thấp sáng trưng, tự nhiên lòng thấy bồn chồn.

Gã trung niên hán tử áo lục kia đã nói là mật hàm cần được trao tận tay Tổng đại lão gia trước khi trời sụp tối, nếu như trì hoãn thì sẽ chậm thời gian mất.

Chàng vội chấp tay nói ngay:

– Hoắc tổng quản thứ lỗi, tại hạ từ Vân Đài tìm đến đây, thực có cấp sự...

Hoắc Vạn Thanh đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường, chỉ nhìn chàng ngồi không yên trên ghế cũng nhận ra nội tâm của chàng rồi, bèn mỉm cười nói:

– Lão hủ vừa rồi có nghe hạ nhân bẩm báo là công tử từ xa đến đây cầu kiến lão trang chủ, đồng thời còn có một mật hàm rất quan trọng muốn giao tận tay lão trang chủ. Chỉ có điều lão trang chủ đã nhiều năm không trực tiếp diện kiến ngoại nhân, nên có gì công tử cứ nói với lão hủ là được!

Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi lúng túng, ấp úng nói:

– Hoắc tổng quản có điều còn chưa hiểu, tại hạ thân mang tư sự muốn cầu kiến Tổng lão trang chủ, thỉnh cầu người giải quyết mới được, vả lại phong mật hàm kia là do người phó thác đem đến, người này nhân nữa đường bị địch nhân đánh thụ thương, nghe nói đó là một mật hàm vô cùng cơ mật quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, mà cần phải được trao đến tay Tổng lão trang chủ trước khi trời sắp tối. Cho nên tại hạ mới nóng lòng không dám nghỉ chân chạy nhanh đến đây...

Hoắc Vạn Thanh mắt hiện hàn quang lóe lên hỏi:

– Nghiêm trọng đến thế sao?

Nói rồi bỗng ngửa mặt cười thành tiếng, tiếp:

– Nhạc công tử đã đến được tệt trang, xem như lời trọng thác kia đã hoàn thành, có điều không biết người viết phong mật thư kia là ai? Người đưa thư kia lại là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì ngớ người:

– Điều này thì thực tình tại hạ không rõ, chỉ thấy trên thư ghi là "Tri danh câu" những tưởng có lẽ là người rất quen thuộc với Tổng lão trang chủ còn người đưa thư cho tại hạ thì có họ, ông ta bảo là họ Từ, có lẽ Tổng lão trang chủ cũng sẽ biết.

Hoắc Vạn Thanh ngưng mắt lắng nghe chăm chú, rồi nói:

– Nhạc công tử nói rõ lúc gặp người này trên đường như thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn nhấp một ngụm trà rồi kể rõ tình tiết gặp trung niên hán tử bên ngoài Lã Thành cho Hoắc tổng quản nghe.

Hoắc Vạn Thanh vừa nghe vừa vuốt râu, đoạn lẩm nhẩm trong miệng:

– Họ Từ kia bị người nào đánh lén nhỉ?

Không đợi chàng lên tiếng, lão nói tiếp ngay:

– Nhạc công tử có thể đem mật hàm kia ra cho lão phu xem qua chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng chút do dự nói ngay:

– Hoắc tổng quản muốn xem qua cũng được, thế nhưng tại hạ nhận lời phó thác của người ta, cần phải đích thân Tổng lão trang chủ bóc xem mật hàm.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào trong áo lấy chiếc túi vải đưa ra.

Hoắc Vạn Thanh đón lấy chiếc túi vải mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy phong thư niêm kín, bên trên một hàng chữ viết lối chân phương nhưng bút lực rất mạnh mẽ.

Lão cầm phong thư lật đi lật lại xem, hoàn toàn không có điều gì khả nghi, ấy mới cho lại vào túi vải, trao cho Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Họ Từ kia đã nói về trịnh trọng như vậy, lão hũ không tự làm chủ chuyện này được, Nhạc công tử tạm thời ngồi đây dùng trà, lão hũ sẽ quay lại ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn dứt túi vải vào ngực áo, chấp tay thi lễ nói:

– Phiền Hoắc tổng quản một phen!

– Công tử khéo nói!

Hoắc Vạn Thanh nói rồi liền đứng lên quay bước đi vào trong.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối, trong nội viện đây đó đèn đuốc đã được thắp lên.

Nhạc Tiểu Tuấn một mình ngồi đợi, qua một hồi lâu vẫn chưa thấy Hoắc Vạn Thanh quay trở lại, trong lòng chàng không khỏi chút nôn nóng, bưng chén trà lên định nhấp một ngụm.

Chính vừa lúc này có tiếng bước chân người đi rất nhanh bên ngoài.

Chàng đặt chén trà xuống, khởi thân đứng lên, vừa lúc này ở cửa xuất hiện một bóng người, bốn mắt vừa chạm nhau thì cả người chàng khựng lại kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Nguyên người này không ai khác chính là Lam y thiếu niên mà hồi chiều chàng cùng hấn động thủ trong lương đình bên ngoài Đan Dương thành.

Nhạc Tiểu Tuấn nằm mộng cũng không thể ngờ được gặp hấn tại đây, hấn là gì trong Thiên Hoa Sơn trang này chứ?

Chẳng riêng gì chàng mà Lam y thiếu niên chạm mặt chàng cũng thoáng biến sắc mặt, rồi bỗng cười phá lên ha hả nói:

– Nhạc huynh có phải đến tìm biểu muội ta? Hảo hảo! Hồi chiều chúng ta đấu còn chưa kết thúc, lần này tại đây chúng ta lại động thủ tỷ thí một phen phân cao hạ!

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng ngờ hấn nghi chàng đến tìm biểu muội của hấn, lúc này chàng mới ít nhiều hiểu ra nguyên nhân hấn cố bức mình động thủ.

Càng nghĩ càng thấy nực cười, nhưng vẫn chấp tay thi lễ khiêm tốn nói:

– Huynh đài đã hiểu nhầm, tại hạ đến đây...

Lam y thiếu niên không để chàng nói hết, sắc mặt lạnh lùng, buông tiếng cắt ngang:

– Nhạc huynh hà tất nhiều lời, chúng ta vào hậu viện!

Soạt tiếp liền một tiếng ngân dài, thanh trường kiếm đã loáng lên trong tay hấn, quay ngoắt người sải bước đi ra ngoài ngay.

Chính khi hấn hững hờ quay ra hành lang, suýt nữa thì đâm sầm vào một người, chính là Hoắc tổng quản vừa quay lại.

Lão ta nhìn thấy Lam y thiếu niên nét mặt hầm hầm, trường kiếm tuốt khỏi tay, thì mặt biến sắc, vội vàng ngừng bước hỏi ngay:

– Công tử, có chuyện gì xảy ra?

Vừa nghe giọng Hoắc tổng quản xưng Lam y thiếu niên là công tử thì Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng, trong lòng thâm hiểu:

– Thì ra hấn chính là lệnh lang của Tổng đại lão gia thảo nào mà thân thủ của

hắn bất phàm như vậy!

Quả vậy, Lam y thiếu niên chính là nhi tử độc nhất mà Tổng Trấn Sơn phải ở tuổi năm mươi mới có được mụn con nối dõi, hắn tên là Tống Văn Tuấn, thường ngày vẫn được Tống đại lão gia ưu ái nuông chiều, nên không tránh khỏi kiêu ngạo tự phụ!

Bên ngoài nghe tiếng Lam y thiếu niên vang lên:

– Hoắc tổng quản không cần xen vào, ta nhất định bằng kiếm thuật phân cao hạ với vị Nhạc huynh này!

Hoắc Vạn Thanh nghe nói hắn định động thủ với Nhạc Tiểu Tuấn thì hoảng hốt la lên:

– Công tử không nên vậy, lão trang chủ chính đang đợi ở hoa đình, lão hũ cần mang Nhạc công tử đến tiếp kiến.

Lam y thiếu niên ngạc nhiên thốt lên:

– Sao? Cha muốn gặp hắn?

– Đúng thế!

Nói rồi lão bước vào chấp tay thi lễ Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Nhạc công tử, lão trang chủ đang chờ ở hoa đình, nhanh theo lão hũ!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay đáp một tiếng, rồi lại quay người ôm quyền xá dài Lam y thiếu niên nói:

– Có chuyện hiểu nhầm, xin huynh đài cẩn thận!

Lam y thiếu niên trong ánh mắt vẫn lộ địch ý, lạnh giọng nói:

– Như cha ta đã mời, Nhạc huynh xin cứ tự nhiên!

Nói xong hừ một tiếng vẻ còn bức tức, đoạn quay phắt người bỏ đi.

Hoắc Vạn Thanh cười nói:

– Nhạc công tử mời!

Vừa nói lão vừa đi trước dẫn đường, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân lão ta đi dọc hành lang, rồi xuyên qua một cổng nguyệt động môn, lập tức ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

Thì ra đã vào đến hoa viên hậu viện, ở đây kỳ hoa dị thảo có đủ, mùi dạ lý hương cứ đua nhau tỏa ra, cảnh vật huyền ảo thanh cao thoát tục.

Đi sâu vào hoa viên tầm năm trượng đã thấy một tiểu lâu bất giác khép mình dưới tàng liễu rũ, trong đình ngay chính giữa một chiếc ghế thái sư phủ nhung đỏ, có một lão nhân thân vận trường bào màu xanh nước biển đã ngồi đó tự bao giờ.

Lão nhân tuổi ngoài thất tuần, dáng người tầm thước, râu tóc bạc phơ, thần thái bình dị cần nhẫn, duy nhất chỉ đôi mắt phát quang khiến người ta không dám ngược nhìn trực tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn không đợi giới thiệu cũng thâm hiểu trong lòng đây chính là nhân vật đệ nhất thiên hạ – Võ Lâm Đại Lão – Tống Trấn Sơn!

Hoắc Vạn Thanh dừng lại cách ngoài tam trượng, cúi người kính cẩn thi lễ:

– Bẩm lão trang chủ, Nhạc công tử đã đến:

Nhạc Tiểu Tuấn lập tức lên tiếng hành lễ nói:

– Vãn sinh Nhạc Tiểu Tuấn bái kiến Tống đại lão gia!

Cử chỉ ngôn từ của chàng hoàn toàn thuộc người đọc sách, quyết không có chút gì biểu hiện của kẻ hành cước giang hồ.

Tống Trấn Sơn vừa nhìn qua đã thấy nét văn nhã thanh khiết của Nhạc Tiểu Tuấn, chẳng như nhi tử của lão là Văn Tuấn, đến ngay trước mặt lão nhiều lúc cũng không khỏi biểu hiện vẻ ngạo mạn trịch thượng.

Lão ngậm nhẹ gật đầu, rồi khởi thân đứng lên, cười vui vẻ nói:

– Nhạc tướng công đường xa đến viếng, hân hạnh, mời ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn thâm cảm phục con người đứng đầu võ lâm đầy lễ số này, tự nhiên không dám mạo muội, chờ khi lão ta ngồi trở lại chiếc ghế thái sư, khi ấy mới thoái lui một chiếc ghế đặt bên cánh phải nói:

– Vãn bối mạn phép!

Tống Trấn Sơn vẫn cười tự nhiên nói:

– Lão phu nghe Hoắc tổng quản nói Nhạc tướng công tử Văn Đài đến tìm lão phu có chuyện, trên đường còn gặp người phó thác mang mật hàm đến đây?

– Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người, rồi trả lời tiếp:

– Vãn sinh khi đến bên ngoài Lã Thành đã gặp một người thân thụ trọng thương, ông ta nói là có một mật hàm quan trọng cần đưa tận tay lão trang chủ trước khi trời tối, nhưng vì thân bị thương nên mới phó thác cho vãn sinh.

Nói rồi chàng lấy chiếc túi vải trong ngực áo ra trao cho Hoắc Vạn Thanh, nói tiếp:

– Người đưa thư tự xưng họ Từ, ông ta cho biết phong mật hàm này quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, thỉnh lão trang chủ xem qua!

Tống Trấn Sơn mỉm cười nói:

– Ô, quan trọng đến thế sao? Lão phu là người nơi sơn dã, đã không mần đến chuyện thị phi giang hồ hai mươi năm nay rồi!

Tuy nói là nói vậy, nhưng vẫn đưa tay nhận phong mật hàm từ tay Hoắc Vạn Thanh trao qua, xé phòng bì rồi dùng đầu hai ngón tay trái rút bức thư ra.

Ánh mắt của lão vừa nhìn thấy bức thư, miệng bỗng oái lên một tiếng đầy kinh ngạc, vung tay một cái chỉ thấy đạo bạch quang bay vèo đi!

Xoẹt một tiếng sắc gọn, cả bức thư theo tay lão thoát bay đi cắm phập vào cột trụ bằng gỗ cách đó chừng hai trượng, tiếp đó liền thấy tay trái của lão buông thõng xuống!

Sự tình xảy ra quá nhanh và hết sức đột ngột khiến Nhạc Tiểu Tuấn khựng cả người há hốc mồm miệng!

Hoắc Vạn Thanh mặt rất chăm chú, thấy có biến động thì la lên:

– Lão trang chủ phát hiện gì sao?

Tống Trấn Sơn thần sắc vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói:

– Trên giấy thư có tẩm kịch độc!

– Thư tẩm kịch độc?

Gần như cả Hoắc Vạn Thanh và Nhạc Tiểu Tuấn chấn động la lên thất thanh.

Hoắc Vạn Thanh như hiểu ra chuyện gì, bỗng quay phắt người nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn bằng đôi mắt nãy lửa, râu tóc dựng đứng, tay đưa lên ngực từ từ tiến đến phía chàng, thét lớn:

– Họ Nhạc kia, người...

Nhưng Tống Trấn Sơn đưa tay phải ra, cản lại nói:

– Chuyện này có lẽ với hãn vô can!

– Vâng!

Hoắc Vạn Thanh đáp một tiếng, không dám trái lệnh buông thõng tay xuống, rồi quay lại quan tâm hỏi:

– Lão trang chủ thấy trong người...

Tống Trấn Sơn điềm tĩnh nói:

– Không việc gì, người nhanh đi lấy Bát Bảo giải độc đơn đến đây!

Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì thất sắc, chấn động kêu lên:

– Nói thế, loại kịch độc nay vô cùng lợi hại?

Tống Trấn Sơn quả không hổ danh nhân vật đứng đầu thiên hạ, gật đầu cười bình thản đáp:

– Bọn chúng đã mưu ám toán lão phu, nên không phải là loại kịch độc lợi hại, há có thể hại nổi ta!

– Vâng, vâng!

Hoắc Vạn Thanh ngược lại trên trán đã rịn mồ hôi, đáp liền mấy tiếng, rồi tất tả đi ra khỏi hoa đình.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nghe mấy câu thoại này của hai người cũng hiểu ra Tống Trấn Sơn trúng một loại độc rất lợi hại, cả người phát run khùng hoảng nói:

– Lão đại gia, điều này... Điều này...

Tống Trấn Sơn quay nhìn chàng, chậm rãi nói:

– Lão phu hoàn toàn không có ý trách người, chỉ có điều vừa rồi nghe Hoắc tổng quản bẩm báo, lão phu thấy bên trong còn có điều chưa rõ ràng. Giờ người kể rõ đầu đuôi chuyện người gặp người đưa thư họ Từ kia thế nào lão phu nghe mới được!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi bên ngoài khách phòng chỉ kể cho Hoắc Vạn Thanh nghe là gặp trung niên hán tử họ Từ trong đồng cỏ khô, thế nhưng chuyện trước đó nữa thì chưa kể. Bất giác mặt đỏ ửng lên ấp úng nói:

– Nhân vì chuyện trước đó văn sinh gặp không liên quan gì đến chuyện trung niên họ Từ, cho nên vừa rồi văn sinh đã không kể với Hoắc tổng quản.

Rồi khi ấy chàng kể từ khi ngồi nhờ thuyền Huệ Quân như thế nào, nguyên nhân dẫn đến hiểu lầm của Lam y thiếu niên. Cho đến chuyện trưa hôm nay ngồi ăn cơm cùng bàn với trung niên hán tử họ Từ ra sao, rồi đến chuyện Lam y thiếu niên mời mình đến lương đình và động thủ, nhất nhất kể rất tỉ mỉ.

Tống Trấn Sơn khi nghe vậy thì nhú chặt mày nói:

– Lam y thiếu niên kia là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn mới đáp:

– Chính là người vừa rồi ở ngoài khách phòng văn sinh đã gặp, Hoắc tổng quản xưng là công tử!

Tống Trấn Sơn tức giận nói:

– Chính là độc tử của lão phu, Tống Văn Tuấn, tiểu tử này thường ngày cường ngạo vô trang, lão phu đã răn giới nhiều lần vẫn tính nào tặc nấy, ức hiếp người gây bao chuyện rắc rối.

Nhạc Tiểu Tuấn nói đỡ:

– Tống huynh cũng chỉ là nhất thời hiểu lầm!

Tống Trấn Sơn gắt lên:

– Hiểu lầm! Cho dù hiểu lầm thì hán tử cũng phải đợi người ta giải thích, cớ sao cứ bức phải động thủ?

Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy kể tiếp lúc đang đánh nhau với Tống Văn Tuấn thì có người ngầm trợ thủ, dẫn dụ Tống Văn Tuấn chạy theo, Rồi sau đó chàng phát hiện trung niên hán tử họ Từ trúng thương nằm trong đám cỏ khô thế nào, nói ra một mạch.

Tống Trấn Sơn nghe xong bỗng cười phá lên ha hả nói:

– Người này ở trên cao phóng ám khí mà có thể dễ dàng hóa giải kiếm thức của

khuyến tử, đủ thấy phải là hạng nhất lưu cao thủ, làm sao dễ dàng bị người đánh lén để trọng thương đến nỗi ngồi cũng không nổi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người lắp bắp trong miệng:

– Khi ấy rõ ràng văn sinh thấy hấn bị trúng thương, miệng rên rất dữ...

– Hà hà... Đương nhiên cao nhân tự có phương! Huống gì người chỉ lần đầu xuất môn hành cước, chưa có kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên dễ cả tin lời hấn. Lại nói hấn trước hết ngầm giúp người sau đó mới nhờ lại người, hơn nữa người rất thuận tiện vì đã có việc riêng đến đây, cho nên về đạo lý không thể thoái thác. Giang hồ hiểm trá, lòng người nan trắc, đây cũng là một bài học quý giá cho những người trẻ tuổi mới xuất đạo như các người vậy!

Nhạc Tiểu Tuấn hồ thẹn cúi đầu, chấp tay xá dài nói:

– Nói vậy hấn thụ thương chỉ là giả?

– Đương nhiên là giả, hấn thấy người tướng mạo nho sinh, không chút khí độ giang hồ, phong thư này do người đem đến nhất định lão phu sẽ tin mà chẳng nghĩ gì!

Nhạc Tiểu Tuấn thẹn vô cùng, không dám ngẩng đầu lên, lí nhí trong miệng:

– Đều do văn sinh ngu muội ấu trĩ không xét người xét việc nên mới mang phong thư này đến cho Lão đại gia, thực văn sinh thẹn không có đất dung thân!

– Ái, ta đã nói điều này không thể trách người!

Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó, thì thấy Hoắc Vạn Thanh đã quay trở lại với một chiếc bình ngọc trên tay, đặt bình lên bàn lão lại quay đi lấy một chén nước trong, tiếp đó mở bình ngọc dốc đổ ra một viên dược hoàn màu chu sa.

Tống Trấn Sơn nói ngay:

– Mười viên!

Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc kêu lên:

– Bát bảo giải độc vô ưu đan có thể giải hết thiên hạ kỳ độc, đến như loại độc lợi hại nhất của Đường Môn cũng chỉ cần đến ba viên, lão trang chủ sao lại...

Tống Trấn Sơn gật đầu nói:

– Không sai, bình Bát bảo đơn này là tặng dược của vị chưởng môn Đường Môn có thể giải thiên hạ kỳ độc. Thế nhưng loại độc tẩm trên phong thư này không phải tầm thường, nếu không phải lão phu đã sớm ngầm vận công khống chế huyết đạo trên tay, và dùng mấy mươi năm công lực bức chế độc phát tán, thì có lẽ giờ này độc tính nhập tâm mà tử tại đương trường. Nếu không dùng đến mười viên làm sao giải nổi?

Hoắc Vạn Thanh cúi đầu vâng một tiếng, rồi dốc bình đếm đúng mười hoàn trao cho Tống Trấn Sơn.

Tống Trấn Sơn đưa tay đón lấy mười viên giải độc đan cho vào mồm, cầm chén nước lên nhấp một ngụm nuốt xuống cổ, cuối cùng ngồi yên nhắm mắt chờ, một

tiếng cũng không nói nữa.

Hoắc Vạn Thanh đứng bất động thi hầu bên cạnh, chẳng dám quấy nhiễu.

Nhạc Tiểu Tuấn hai mắt cứ mở tròn xoe nhìn Tống Trấn Sơn đến chớp mắt cũng không dám, trong phòng phút chốc trở nên tĩnh mịch không một tiếng thở mạnh.

Chính tại lúc này, bên ngoài hoa đình bỗng có tiếng bước chân chạy dồn dập chưa thấy người đã nghe tiếng của Tống Văn Tuấn la hoảng vọng vào:

– Cha trúng độc, nhất định tiểu tử họ Nhạc kia...

Người vừa vào khỏi cửa, đã thấy vung tay rút kiếm.

Tống Trấn Sơn mắt hé mở, trầm giọng quát:

– Cha thường ngày răn bảo người làm người không nên ngạo mạn, kêu căng, huống gì Nhạc tướng công chỉ vô tình gặp người giữa đường phó thác, hoàn toàn vô can. Nhạc tướng công từ xa đến đây là khách, người cố sao vô lễ?

Tống Văn Tuấn thấy cha tỉnh lại, thần sắc bình thường, thì cúi đầu dạ một tiếng đứng sang một bên.

Lúc này tiếp liền có hai thiếu nữ bước vào, chính là Huy Huệ Quân và ả hầu Tiểu Thúy.

Huy Huệ Quân lúc này đương nhiên không còn mang mạng che mặt như khi ra đường, khuôn mặt bình dị tầm thường, nhưng đôi mắt lộ lưu ba thu thủy liếc nhìn nhanh Nhạc Tiểu Tuấn một cái, rồi bước đến bên Tống Trấn Sơn quan tâm hỏi:

– Cữu cữu sao vậy?

Tống Trấn Sơn gật đầu mỉm cười nói:

– Không sao, trên thư kia có tẩm độc, nhưng giờ thì đã không còn ngại gì!

Lão thở hắt ra một hồi, thay đổi ngữ khí hỏi:

– Ủm, cha người cũng đến Qua Châu chứ?

Huy Huệ Quân đáp:

– Cha đi đến đó, diệt nữ hoàn toàn không biết, cữu cữu làm sao biết được?

Tống Trấn Sơn chỉ tay lên bức thư hiện đang cắm sâu trong chiếc cột, nói:

– Trên thư có nói rõ!

Huy Huệ Quân ngạc nhiên la lên:

– Trên thư có nói đến cha ư?

Nói rồi nàng quay người đi đến lấy bức thư, nhưng Tống Trấn Sơn đã la lớn:

– Ngừng tay! Trên thư có độc, chớ nên động đến!

Huy Huệ Quân vội ngừng bước, quay lại hỏi:

– Trên thư nói gì?

Tống Trấn Sơn từ từ nói:

– Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đến đổi lấy cha cháu!

Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe vậy trầm nghĩ:

– Thì ra thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cô ta!

Huy Huệ Quân ngược lại sững người:

– Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đánh đổi cha ư? Cữu cữu, cha cháu thế nào rồi?

Tống Trấn Sơn vuốt râu nghĩ nhanh rồi nói:

– Có lẽ đây cũng là mưu kế của chúng, trên thư chúng khoa ngôn như vậy mục đích để dẫn dụ lão phu chấn động kinh ngạc, mà phân tán tư tưởng, có vậy mới nhiệm độ. Xem ra cũng không nên tin lắm, bởi vì võ công của cha cháu không phải là hạng tầm thường dễ bị chúng khống chế!

Huy Huệ Quân lắc đầu nói:

– Không, cha nếu không rơi vào tay chúng, chúng chẳng cần gì hù dọa chuyện này?

– Oa nhi! Sao đến lời của cữu cữu mà cháu vẫn không tin ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chợt nhớ lại chuyện trong quán rượu ở Qua Châu, lão nhân áo xanh khi ấy xuất hiện chợt đánh rơi năm ngọn phi đao của Hồ Xương Ngạo Vô Kỵ, Hồ Trảo Tôn từng xưng người này là Hoài Dương đại hiệp. Sau đó Hắc Hồ Thần Triệu Quang Đầu xuất hiện lại gọi người này là Huy huynh, chẳng lẽ người này chính là cha của Huy Huệ Quân?

Trong đầu nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng chen ngang nói:

– Tại hạ muốn hỏi một chuyện, không biết lệnh tôn của Huy tiểu thư có phải là Hoài Dương đại hiệp hay không?

Huy Huệ Quân nghe hỏi thì chuyển ánh mắt ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại:

– Sao Nhạc tướng công lại biết?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Đêm hôm trước khi còn ở bên bến sông Qua Châu, nhân vì tại hạ nghe người ta gọi một vị vận trường bào xanh là Hoài Dương đại hiệp, rồi lại xưng là Huy huynh, bởi thế tại hạ mới hỏi điều này.

Huy Huệ Quân à lên một tiếng nói:

– Người mà Nhạc tướng công nói nhất định là cha tôi rồi, chẳng ngờ đúng là ông ta đi Qua Châu. À... Thế nhưng Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi với những ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Trước lúc tại hạ rời khỏi quán rượu, thì lệnh tôn chính đang đánh nhau với Hắc

Hổ Thần...

– Hắc Hổ Thần?

Huy Huệ Quân kêu lên, rồi quay đầu hỏi Tống Trấn Sơn:

– Cửu cửu, Hắc Hổ Thần là ai?

Tống Trấn Sơn còn chưa kịp nói, thì Hoắc Vạn Thanh đã lên tiếng đáp thay:

– Huy tiểu thư, Hắc Hổ Thần trong làng hắc đạo danh đầu không nhỏ, thế nhưng so với lệnh tôn thì công lực còn kém xa!

Huy Huệ Quân vẫn bán tín bán nghi, hỏi Tống Trấn Sơn:

– Cửu cửu, lời Hoắc tổng quản là thực chứ?

Tống Trấn Sơn khi ấy mới gật nhẹ đầu đáp:

– Không sai, cha người xem ra còn hơn Hắc Hổ Thần một bậc!

Huy Huệ Quân khi ấy mặt mới rạng nét cười, quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp:

– Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi đánh nhau với Hắc Hổ Thần ở đâu? Lúc nào? Xin nói rõ một chút!

Tuy mặt nàng rạng nét cười, thế nhưng trong câu hỏi này cũng đủ thấy nàng không có ý cười tí nào.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn không chú ý, khi ấy nghe hỏi thì chỉ việc đem chuyện đêm hôm trước xảy ra trong quán rượu bên bến sông ở Qua Châu kể rành mạch từng chi tiết cho mọi người nghe. Chỉ duy nhất là chuyện cô gái bán hoa Trúc Thu Lan kéo chàng đi và tặng kiếm là không nhắc đến.

Tống Trấn Sơn nghe rồi chậm rãi nói:

– Mai Hoa Bà Trúc Tâm Cơ cũng xuất hiện ở Qua Châu, ừm... Xem ra bọn họ đến đó đều chỉ vì thanh Tiên Cô kiếm!

Nói đến, lão nhìn Huy Huệ quân hỏi:

– Quân nhi, có lẽ cha người còn chưa biết thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cháu, vì không muốn bảo kiếm ấy bị lọt vào tay bọn hắc đạo, cho nên mới xuất đầu lộ diện!

Huy Huệ Quân bật cười lên khúc khích nói:

– Nếu cửu cửu không nói ra, diệt nữ cũng không biết thanh kiếm tối qua vô tình tìm được là thanh Tiên Cô kiếm!

Tống Trấn Sơn mỉm cười nói:

– Oa nhi, hiện tại thì yên tâm, cha người nhất định không việc gì...

– Thế nhưng trên thư...?

Tổng Trấn Sơn nói ngay:

– Chúng chỉ dọa vậy thôi!

Lão nói rồi bưng chén trà lên nhấp một ngụm, đoạn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Nhạc tướng công vừa rồi có nói là đường xa đến tìm lão phu có tư sự, vậy có gì cứ tự nhiên nói ra đừng ngại!

– Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn lễ mạo đứng lên ôm quyền xá dài, mới nói:

– Văn sinh thật có chuyện muốn khẩn cầu Tổng đại lão gia tư trợ...

Huy Huệ Quân nhìn chăm vào chàng, tựa hồ như rất quan tâm chuyện chàng khẩn cầu Tổng Trấn Sơn.

Tổng Trấn Sơn điềm nhiên nói:

– Nhạc tướng quân, mời ngồi! Lão phu tuy hai mươi năm qua không màn thế nhân ngoại sự, nhưng xem ra lần này người với lão phu có chút duyên với nhau vậy! Có gì khó khăn cứ nói ra, lão phu nguyện dốc sức giúp một tay!

– Đa tạ Tổng đại lão gia!

Chàng chấp tay thi lễ lần nữa rồi ngồi trở lại ghế, đoạn tiếp:

– Có điều chuyện văn sinh khẩn cầu tư trợ hoàn toàn không phải là chuyện của bản thân văn sinh!

Tổng Trấn Sơn à lên một tiếng hỏi:

– Vậy là chuyện của người nào?

– Chính là sư phụ của văn sinh!

Tổng Trấn Sơn gật nhẹ đầu hỏi tiếp:

– Lệnh sư là ai?

– Gia sư xưng là Vô Danh Lão nhân!

Tổng Trấn Sơn kinh ngạc thốt lên:

– Vô danh Lão nhân ư? Lão phu xưa nay chưa từng nghe qua ngoại hiệu này bao giờ, không biết lệnh sư tôn tính đại danh thế nào?

Nhạc Tiểu Tuấn có phần lúng túng, đỏ mặt nói:

– Tiểu sinh cũng không biết!

Tổng Trấn Sơn ngay từ đầu đã nhìn thấy thần thái nho nhã tuấn đạt của chàng thiếu niên này mà có lòng mến mộ, nên lúc này thấy chàng đáp một câu nghe ra kỳ quái, nhưng cũng không trách, chỉ cười hỏi thêm:

– Nói thế thì câu chuyện thật ra thế nào chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt đã thẹn đỏ đến mang tai, lí nhí nói:

– Chuyện là thế này, văn sinh vừa lúc lên sáu, có một vị văn sĩ tướng mạo phong trần phiêu dật, tự nhiên vào nhà nhìn thấy tiểu sinh thì nguyện làm chấp sự văn sinh, từ đó ông ta ở lại ngay trong tề xá dạy tiểu sinh đọc sách...

Tống Trấn Sơn lúc này nghe rất chăm chú, bèn nhíu mày hỏi:

– Vị đó chính là Vô Danh Lão nhân?

– Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi nói tiếp:

– Gia sư ngoài dạy văn sinh đọc sách ra, còn lại dạy văn sinh ngồi tĩnh tọa hít thở đều độ...

Tống Trấn Sơn nói ngay:

– Đó chính là dạy người vận khí công phu!

– Vâng!

Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp:

– Về sau văn sinh mới biết gia sư dạy văn bồi luyện nội công, đồng thời gia sư cũng có dạy ít quyền kiếm. Đến khi văn sinh khôn lớn, dần dần mới để tâm nhận ra gia sư như có chuyện gì khổ tâm, thỉnh thoảng hay ngồi một mình thở vắn than dài, thế nhưng hễ văn sinh hỏi đến thì gia sư đều lắc đầu im lặng.

Huy Huệ Quân nhạy cảm xen vào nói:

– Nhất định lệnh sư có nỗi khổ tâm riêng!

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Cho mãi đến đầu xuân năm nay, gia sư bỗng từ biệt, trước khi đi chỉ căn dặn một câu là trước Trung thu ba ngày phải đến Thanh Tiêu động trên ngọn chủ phong ở Vân Đài sơn gặp người!

Tống Trấn Sơn cắt ngang hỏi:

– Ông ta ở lại trong nhà người rông rả mười bốn năm?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp:

– Vâng!

Tống Trấn Sơn hỏi tiếp:

– Vậy trước Trung thu ba ngày, người có đến Vân Đài sơn không?

– Có!

Tống Văn Tuấn từ đầu đến giờ đứng bên cạnh im lặng, khi ấy chen vào một câu:

– Nói thế Nhạc huynh là từ Vân Đài sơn đến đây sao?

Tống Trấn Sơn chừng như sợ nhĩ tử mình có lời thất thố, liếc mắt nói:

– Các người chớ nên chen vào, nên ngồi xuống nghe Nhạc tướng công nói!

Nhạc Tiểu Tuấn tiếp:

– Đúng như hẹn, tiểu sinh trước Trung thu ba ngày đến Thanh Tiêu động trên Vân Đài sơn gặp gia sư, lúc này gia sư đã thay y phục bằng chiếc đạo bào màu thanh thiên, tĩnh tọa trên tấm bồ đoàn...

Nói đến chàng bỗng thở dài một tiếng, rồi mới kể tiếp:

– Gia sư gặp lại tiểu sinh thì vô cùng vui mừng, thế nhưng tiểu sinh thì thấy xót xa khi nhìn người tiêu tụy đi rất nhiều, khí sắc cũng không được tốt... Văn sinh hỏi thăm sức khỏe, gia sư mới nói mười mấy năm ở tại tệt xá đã nhận ra uất khí ngưng kết mà sắp sinh bệnh, cho nên muốn viễn trình đến Vân Đài sơn bế quan tịnh dưỡng. Cũng có thể sắp hồi phục huyền công, nhưng cũng có thể sắp tẩu hỏa nhập ma, không chừng mấy mươi năm công phu phút chốc trôi theo đại hải về biển Đông. Nhân vì trong lòng gia sư còn có hai điều chưa đắc ở tâm nguyện, vốn muốn phó thác văn sinh, nhưng hiện tại nghĩ lại không muốn nói ra nữa...

Nghe kể đến đó, Tống Trấn Sơn chẹn ngang hỏi:

– Lệnh sư không muốn nói ra, hẳn là không muốn phiền đến môn đồ của mình?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Ân thầy như biển, văn sinh phân thân còn khó báo đáp. Cho nên gia sư không chịu nói, văn sinh cũng một mực nhất quyết khẩn cầu người nói ra...

Tống Trấn Sơn tuy đã ở vào tuổi cổ lai hy, nhưng bây giờ nghe cũng bị câu chuyện của Nhạc Tiểu Tuấn cuốn hút, bèn hỏi:

– Lệnh sư cuối cùng có nói ra không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Văn sinh phải qua khổ cầu khẩn nửa ngày, gia sư mới chịu nói ra một chuyện, gia sư vốn có một người con nói dối nhưng mười sáu năm về trước vô cớ mất tích, gia sư đã tìm khắp đại hải Nam Bắc, nhưng chung quy vẫn không một tung tích.

o O o